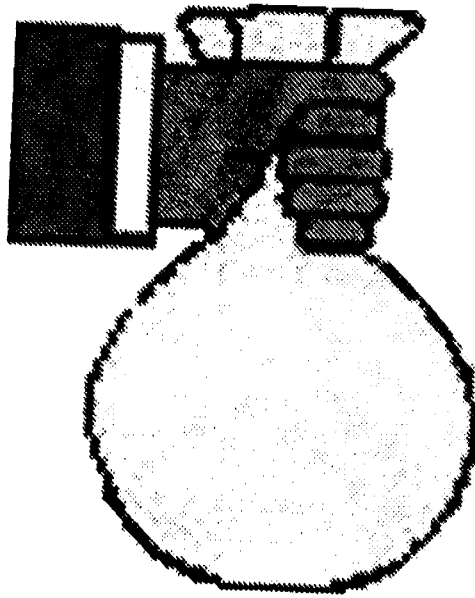

بنا به تقاضای اعضاء
محلی، دفتر منطقه‌ای
اتحادیه بین‌المللی
تعاون در آمریکای
مرکزی و
کارائیب از سال
۱۹۹۲، برنامه
ویژه‌ای را در
رابطه با
حقوق بشر
به مرحله
اجرا گذاشته
است.
هدف این
برنامه
تقویت توان
نهضت تعاون
در جهت ارتقاء
و افزایش آگاهی
در ارتباط با حقوق
بشر به ویژه حقوق
اقتصادی اجتماعی و نیز
حق توسعه می‌باشد.

در این رابطه تعدادی از
کارگاههای ملی و منطقه‌ای تشکیل
شده و یا در حال تشکیل می‌باشد که این
تشکلات به نقش تعاونیها به عنوان
ساختارهایی برای ارتقاء و تحقق حقوق بشر
توجه کرده و حقوق اساسی انسانی را که به
وسله اعلامیه جهانی حقوق بشر وضع شده
به جهانیان معرفی می‌کند.
همچنین به عنوان قسمتی از برنامه
فعالیت‌های این دفتر، توجه خاصی به وضعیت
افراد بومی در مناطق مختلف جهان شده
است.

به همین منظور سه مورد سمینار برای
بزرگداشت سال بین‌المللی سازمان ملل برای
مردم بومی منطقه آمریکای مرکزی تحت
عناوین:
هویت فرهنگ و دورنمای ما باها، زنان،
حقوق بشر و تعاونیها، در کویچ با زار
اسپانیولی برای تعاونیها و مردم بومی، در
سال ۱۹۹۳ برگزار شد.
به علاوه دفتر منطقه‌ای، نمایندگی

اتحادیه بین‌المللی تعاون و حقوق بشر

● مآخذ گزارش اداره اطلاعات عمومی سازمان ملل متحد

● ترجمه: یدالله حبیب‌یار

اتحادیه بین‌المللی تعاون در کنفرانس سازمان
ملل درباره حقوق بشر در وین ۲۵۱-۱۴
ژوئن ۱۹۹۳ را عهده‌دار بود که در آنجا
شناسائی تعاونیها به عنوان ابزار مهم برای
تحقق حقوق بشر و درخواست ارتقاء سطح
تعاونیها و حمایت از آنها مورد تصویب
قرار گرفت.

اینگونه فعالیتها، آگاهی و استنباط حقوق
اساسی اجتماعی و اقتصادی همچنین حق
توسعه و عمران را برای حمایت از توسعه و
گسترش تعاونیهای جدید در منطقه ارتقاء
می‌دهد.

حقوق توسعه: تقسیم شمال و جنوب؟

محتمل بود که تقسیم اقتصاد رو به رشد

بین شمال و جنوب در
کنفرانس حقوق بشر
مورد توجه قرار
گیرد زیرا که
بسیاری از
کشورهای در
حال توسعه و
صنعتی
نگرانیهایی
خود را از
به خطر
افتادن
حقوق بشر
با عبارات
و واژه‌های
تسند و
مختلفی بیان
می‌کنند

یکی از
اختلافات اساسی
در کنفرانس وین،
چگونگی تأکید بر حق
توسعه بر روی حالت
(الحق) بحث مربوطه در آن
بود. بسیاری از کشورهای در
حال توسعه عقیده دارند که حقوق
سیاسی و مدنی از هم تفکیک‌ناپذیر بوده و
از نظر حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگی
به یکدیگر ارجحیتی ندارند.

در واقع به نظر آنها توسعه اقتصادی و
ارتقاء سطح زندگی، پیش شرط لازم برای
حقوق سیاسی و مدنی پیشرفته می‌باشد.
علاوه بر آن برخی چنین استدلال می‌کنند که
ممکن است حقوق جمعی مردم مقدم بر
حقوق مسلم فردی باشد

از طرف دیگر تعدادی از کشورهای
صنعتی معتقدند که بعضی از آزادیهای فردی
برای پیشرفت توسعه ضروری است و برخی
از کشورهای در حال توسعه برای ایجاد
فضای باز سیاسی و حفظ و حمایت از حقوق
مدنی اتباع خود، تأکید دارند

با توجه به اینکه این امر تا حدودی
منعکس‌کننده هر دو نظریه می‌باشد، دبیر کل
سازمان ملل وقت نیز اعلام داشت که امر

علیرغم ارجحیت‌های مختلفی که کشورهای در حال توسعه و صنعتی در مورد مسئله توسعه حقوق بشر قائلند، این اجماع نظر کلی وجود دارد که بدون دموکراسی امکانات بالقوه یک ملت برای پیشرفت اجتماعی و اقتصادی شکوفا نخواهد شد.

امور بشری، ابنای بشر مرکز توجه توسعه بوده و خود شریک و استفاده کننده از حق توسعه می‌باشند و همه آنان در مقابل آن مسئولیتی را نیز دارا هستند و دولتها نیز مسئولیت اولیه را برای ایجاد شرایط ملی و بین‌المللی دارند و می‌باید به تحقق امر توسعه کمک نمایند.

این اعلامیه همچنین بیان می‌کند که حق توسعه یک حق انفرادی و از طرف دیگر یک حق اجتماعی است.

حقی که متعلق به همه افراد و انسانهاست و اضافه می‌کند که برابری و تساوی فرصت‌های توسعه حق طبیعی همه ملتها و افراد انسانی است.

روابط و مناسبات مشترک

با تأکید بر اهمیت این موضوع کنفرانس جهانی حقوق بشر مناسبات و روابط فی‌مابین توسعه و دموکراسی و نیز برخورداری جهانی از حقوق بشر را مورد بررسی قرار داد بدون اینکه در این رابطه بهم پیوستگی و مناسبات داخلی و نیز روابط غیرقابل تمیز حقوق اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، مدنی و سیاسی مورد توجه قرار گیرد.

در ماه مارس و آوریل سال ۱۹۹۲ در دومین جلسه کمیته مقدماتی کنفرانس برخی کشورهای در حال توسعه این موضوع را تصریح نمودند که آنان توجه ویژه‌ای به اهمیت و ارزش این موضوع قائل هستند.

به طور مثال هندوستان اعلام کرد که لازم بود کنفرانس ۱۹۹۳ اعلام دارد که امر توسعه در ثقل توجه جهانی قرار دارد به طوری که کشورها اعم از کشورهای ضعیف و فقیر نیز بتوانند از تساوی حقوق برخوردار باشند.

ماهیت این تعهد را واضح‌تر بیان نموده، دولتها را ملزم به شناسایی حقوق افراد برای یک زندگی مناسب از جمله وجود غذای کافی، پوشاک، مسکن و بهبود مداوم شرایط زندگی نموده است.

اعلامیه سال ۱۹۶۶ مجمع عمومی سازمان ملل در مورد پیشرفت اجتماعی و عمرانی، تصریح می‌نماید که همه مردم و افراد بشر، حق برخورداری از ثمرات پیشرفت اجتماعی را داشته و به سهم خود، باید برای پیشبرد آن نیز کمک نمایند.

در سال ۱۹۸۶ مجمع عمومی اعلامیه مربوط به حق توسعه و عمران را به عنوان جزئی از حقوق بنفیک ناپذیر بشری به تصویب رساند که به وسیله آن، کلیه افراد بشر حق شرکت در این امر را داشته و نیز کمک به توسعه آن و حق برخورداری از توسعه اقتصادی، اجتماعی فرهنگی و سیاسی را نیز دارا هستند که متعاقب آن، آزادیهای اساسی انسان در نهایت تحقق پیدا می‌کند.

این اعلامیه تصریح می‌کند که در بین همه

توسعه، اساس پیشرفت‌های حقوق بشر می‌باشد و متقابلاً حقوق بشر نیز به مثابه کلیدی برای گشایش روزه‌های بالقوه نیروی خلاق مردم است که مرکز ثقل توسعه اقتصادی است.

سازمان ملل نیز توسعه را از همان ابتدای امر، به طور ضمنی و صریح عملاً به عنوان یک حق اعلام کرده است.

در سال ۱۹۴۸ به حق توسعه در ماده ۲۸ اعلامیه جهانی حقوق بشر تحت این عنوان که ابنای بشر مستحق برخورداری از نظم اجتماعی و بین‌المللی می‌باشند و حقوق و آزادیهای مصرح در این اعلامیه به طور کافی می‌تواند در آن تحقق یابد، تأکید شده است. همچنین اعلامیه جهانی حق کار، حق آموزش و حق زندگی شایسته را برای همه انسانها به رسمیت شناخته است.

این ميثاق بر اهمیت ضرورت همکاری بین‌المللی در تحقق این حقوق تأکید داشت پیمان بین‌المللی ۱۹۶۶ در خصوص حقوق اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی

توسعه اقتصادی و ارتقاء سطح زندگی، پیش شرط لازم برای حقوق سیاسی و مدنی پیشرفته می‌باشد.

در این رابطه چین اعلام داشت که این کنفرانس بایستی روابط مهم موجود بین حقوق بشر و توسعه اقتصادی را منعکس کند. اعلامیه‌های مصوب در جلسات مقدماتی منطقه‌ای برای کنفرانس جهانی نیز بر مناسبات مشترک بین حقوق بشر و توسعه تأکید کرد.

در اعلامیه تونس، نمایندگان دولتهای آفریقایی نیز بر این نکته تأکید نمودند که هنگامی که آزادی سیاسی توأم با احترام به حقوق اقتصادی، اجتماعی و سیاسی نباشد، یک امر ناپایدار و متزلزل خواهد بود.

این اعلامیه همچنین ادامه می‌دهد:
- پیشرفت مداوم برای اجرای حقوق بشر در سطح ملی دربردارنده روابط اقتصادی عادلانه و همچنین محیط اقتصادی مساعد می‌باشد.

البته تا حدودی تأکید بر این موضوع نظریه بسیاری از کشورهای در حال توسعه را منعکس می‌کند که توجه جهانی به نقض حقوق بشر تقریباً تا کنون منحصر به مسائلی نظیر شکنجه، اعدام، زندانی کردن بدون محاکمه عادلانه و ناپدید شدن غیرارادی و بی‌اختیار انسانها متمرکز شده است.

موانع توسعه

در خلال جلسه سال ۱۹۹۲ سومین کمیته مجامع (کمیته‌های اجتماعی و بشردوستانه و فرهنگی) این نظریه مورد بحث و مذاکره چندین هیئت نمایندگی کشورهای آسیایی و آفریقایی و آمریکای لاتین فرار گرفت که ملاحظه حقوق بشری به مسائل پیشرفته باید ارجحیت بیشتری داشته باشد.

آقای لی دابو^۲ از کشور چین اظهار داشت اگر نگرانی جدی درباره موقعیت حقوق بشر در کشورهای در حال توسعه وجود داشته باشد ضرورت اولیه انجاب می‌کند که موانع

توسعه برطرف گردیده، دامنه تجارت خارجی کمتر شده و کمک‌های بلاشرطی به این کشورها به عمل آمده و یک محیط اقتصادی مناسب برای بقای آنها ایجاد شود.

لوتیس فرناندو جارامیلو^۳ از کشور کلمبیا اظهار عقیده نمودند که حق توسعه قطب اولیه حقوق اقتصادی و اجتماعی است که برای حفظ حقوق مدنی و سیاسی کمک می‌کند.

حقوق توسعه یک حق غیرقابل تفکیک است که کشورهای صنعتی توانائی تحقق شناسائی آن را ندارند.

در مقابل در آخرین جلسه سران کشورهای جهان، ایالات متحده آمریکا حمایت خود را از اعلامیه Rio Declaration در مورد محیط و توسعه با تکرار این موضع خود که آن یک حق محسوب نمی‌شود محدود و مشخص ساخت.

برعکس این هدفی است که همه ما بر این نکته تأکید داریم که تحقق آن در بعد گسترده‌تر به ارتقاء و حفظ حقوق بشر که در اعلامیه جهانی حقوق بشر تصریح شده است بستگی پیدا می‌کند. در همین زمینه هنری استیل^۴ نماینده بریتانیا در اجلاس سال ۱۹۹۲ کمیسیون حقوق بشر اظهار داشت: تا مادامی که حقوق بشر مورد حمایت آشکار فرار نگیرد، یک سیستم حقوقی عادلانه نیست و اتباع عادی انگیزهای برای ایفای یک نقش کامل در روند توسعه نخواهند داشت.

به طور خلاصه باید گفت که بحث حق توسعه مفهوم اقتصادی دوردستی را نرسیم می‌کند.

کشورهای در حال توسعه، استدلال می‌کنند که وضعیت جاری اقتصاد جهانی، محرکی برای توسعه و گسترش حقوق بشر نمی‌باشد. میزان بدهیهای خارجی کشورهای در حال توسعه اخیراً به بیش از ۱/۳ تریلیون دلار رسیده است.

قیمت اولیه کالاها که اقتصاد اینگونه کشورها به جهت صادرات و ارزآوری به آن وابسته است، از سال ۱۹۳۰ به پایین‌ترین سطح خود رسیده است.

در قاره‌های آفریقا، آسیا و آمریکای لاتین

صدها میلیون نفر، با فقر شدید دست به گریزانند و کشورهای در حال توسعه همچنین خواستار حمایت از کوشش آنان و نیز اقداماتی انجام می‌باشند که محیط مساعدی را برای توسعه فراهم نمایند.

به ویژه آنها در این رابطه خواستار تجدید ساختار مناسبات اقتصاد بین‌المللی می‌باشند.

در جلسه سال ۱۹۹۲ همچنین پیشنهادات مشابهی ارائه شد.

به نظر آقای اولو آدنیچی^۵ نماینده نیجریه، کشورهای در حال توسعه قربانی یک نظام اقتصادی بین‌المللی هستند که مانع از توسعه اقتصادی و اجتماعی آنان می‌باشد. وی تأکید داشت که بار سنگین بدهیها و افزایش روزافزون قیمت کالاها موجب کاهش درآمدهای ملی و فقر بیش از پیش این کشورها می‌شود.

این مباحثه همچنین در منازعات مربوط به کمکهای بین‌المللی توسعه با اعتراض کشورهای در حال توسعه به شرایط سیاسی روزافزونی که از طرف دولتهای اعطاءکننده کمک تعیین می‌شود مواجه شده است.

مثلاً تحمیل فشار خارجی برای برگزینی انتخابات یا آزادی زندانیان به عنوان نقض حاکمیت ملی تلقی می‌شود.

چنین شرایطی به عنوان شرایط انتخابی و تبعیض‌آمیز نیز مورد اظهار نظر قرار می‌گیرد.

باتوجه به مفاد اعلامیه برای دولتهای آمریکای لاتین و کارائیب سان جوز^۶ هنگامی که حکومت دموکراتیک آنها کوشش‌های مضممانه‌ای را برای حل مسائل حقوق بشر خود می‌دول می‌دارند، اینگونه مسائل نباید به عنوان ابزار سیاسی یا پیش شرط ادامه کمکها و یا همکاریهای اجتماعی اقتصادی مورد استفاده قرار گیرد.

در عین حال، اعلامیه تونس با احتیاط اعلام داشت که هیچگونه مدل حقوق بشری از قبل آماده و تهیه شده نباید در سطح جهانی تجویز شود. برای اینکه واقعیت‌های تاریخی و فرهنگی هر ملی و نیز سنت‌ها و معیارها و ارزشهای هیچ ملتی را نباید نادیده انگاشت.

بسیاری از کشورهای در حال توسعه عقیده دارند که کشورهای صنعتی، بالضروره باید به کشورهای دیگر کمک نموده و آن دسته از موانع اقتصادی و بین‌المللی را که بر سر راه توسعه اقتصادی آنها قرار دارد نظیر بار بدهیهای سنگین خارجی و تعیین قیمت پائین برای کالاهای صادراتی کشورهای در حال توسعه مرتفع نمایند.

مثلاً در بین موانع توسعه که در جلسه منطقه‌ای سان جوز مشخص شده است، شرایط نامطلوب اجتماعی اقتصادی است که تقریباً مانع از انتقال منابع برای فراهم نمودن تسهیلات لازم در قبال بدهی خارجی و اختلاف ناشی از شرایط تجارت بین‌المللی حاصل می‌شود.

اعلامیه سان جوز همچنین کمبود منابع برای نهادینه کردن و اجرای عدالت را برشمرده است. در اجلاس تونس نیز اعلام شد که اجرای صحیح عدالت و یک قوه قضائیه مستقل بدون سرمایه‌گذاری اساسی غیر قابل دسترسی است.

به علاوه در کنفرانس ۱۹۹۰ سازمان ملل متحد در مورد حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگی به شرکت‌کنندگان توجه داد که:

۱- فقدان یک برنامه کمک بین‌المللی و همکاری همه دولتهایی که در مقام دولت کمک‌کننده قرار دارند تحقق کامل حقوق اقتصادی اجتماعی و فرهنگی و آرزوهای عملی بسیاری از کشورها را مشکل خواهد نمود.

علیرغم ارجحیت‌های مختلفی که کشورهای در حال توسعه و صنعتی در مورد مسئله توسعه حقوق بشر فائند، این اجماع نظر کلی وجود دارد که بدون دموکراسی امکانات بالقوه یک ملت برای پیشرفت اجتماعی و اقتصادی شکوفا نخواهد شد و این مطلب را وزیر امور خارجه بنگلادش مصطفی زور رحمن^۷ در مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۱۹۹۱ بیان نمود. او همچنین اظهار داشت که نگرانی وسیع و گسترده‌ای وجود دارد که بدون اصلاح سطح زندگی و امید به آینده دموکراسی پژمرده و بی‌نیرو خواهد شد.

با تعیین دهم دسامبر سال ۱۹۹۲ به عنوان

روز حقوق بشر از طرف مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نیویورک، فرصتی پیش آمد تا توجه جامعه جهانی به یکی از گروه‌های آسیب‌پذیر فراموش شده کره زمین جلب شود.

اریکا ایرانه^۸ رئیس خبرگزاری گروه خبرنگاران برون مرز در این رابطه گفته است: ما خواستار پیشرفت واقعی هستیم افراد بومی نسلی از ساکنین اصلی بسیاری از سرزمین‌ها هستند که به طور آشکار و برجسته‌ای در ساختارهای فرهنگی، دینی و مذهبی مشارکت دارند و با نمونه‌هایی از سازمانهای اجتماعی و اقتصادی تغییرات متعددی را بوجود آورده‌اند.

تخمین زده می‌شود حدود سیصد میلیون مردم بومی در بیش از ۷۰ کشور از منطقه اقیانوس اطلس تا آمازون زندگی می‌کنند. یک نسل پیش‌تر مردم بومی حق رأی دادن نداشتند اما امروزه آنان به طور روزافزونی شرکای محسوس و قابل توجهی در مبارزه برای حفظ محیط زیست و ارتقاء قابل قبول توسعه و استفاده از منابع می‌باشند.

در ارتباط با I.L.O (سازمان بین‌المللی کار) و سایر نمایندگی‌ها و دفاتر سازمان ملل متحد، مرکز حقوق بشر در ژنو نیز هماهنگیهای لازم برای سال بین‌المللی مردم بومی جهان بوجود آمد! در سطح ملی انجام اقدامات زیر از دولتها خواسته شده بود:

۱. تشویق مشارکت مردم بومی در تمهید هرگونه اقدامات و اجرای فعالیتهایی که در ارتباط با سال مربوطه به عهده گرفته‌اند.
۲. ترغیب سازمانها و جوامع محلی برای آماده نمودن برنامه‌ها و فعالیتهای خود در سطح بین‌المللی، مجمع عمومی نیز توصیه کرد که اقدامات سازمان ملل بایستی شامل این فعالیتهای می‌گردید:

۱. در پروژه‌های واقعی برای مردم و جوامع بومی سرمایه‌گذاری کرده و منعکس‌کننده آرزوها و آمال آنان باشند و خود این حرکت نفع مستقیمی برای آنان محسوب می‌شود.

۲. تهیه و تأمین کمک به حکومت‌هایی که خواهان وضع قوانین و مقرراتی در

مجالس قانونگذاری خود به منظور حفظ و ارتقاء حقوق بشر مردم بومی بودند به ویژه مسائل مربوط به امور اراضی، حفظ محیط زیست و تقویت هویت فرهنگی و تأمین کمک‌های فنی و مالی برای اجرای این قوانین.

دفتر منطقه‌ای اتحادیه بین‌المللی تعاون در کشورهای آمریکای مرکزی و کارائیب یک سری فعالیتهایی را به منظور بزرگداشت سال بین‌المللی برای مردمان بومی جهان تحت توجه و حمایت برنامه حقوق بشر انجام داده است از جمله:

۱. سمینار مربوط به دورنمای هویتی و فرهنگی مردم مایان منعقد در سن جوز و کاستاریا با حضور رهبران تعاونیها برگزار نمود.

۲. همایش آموزشی زنان، حقوق بشر و تعاونیهای گواتمالا را در تاریخ ۲۶ و ۲۵ مارس ۱۹۹۳ با حضور نمایندگان جمعی از زنان جوامع بومی، تعاونیهای زنان و رهبران محلی برگزار کرد.

۳. موضوع آموزشی این سمینارها عبارت بود از حقوق بشر مردم بومی، حقوق مشترک، ارزشهای فرهنگی و هویت محلی. کلیه سمینارها و کارگاههای آموزشی به وسیله دفتر منطقه‌ای تحت حمایت برنامه حقوق بشر تشکیل شد که دارای موضوعی در رابطه با ابزار حقوق بین‌المللی سازمان ملل متحد در زمینه موضوعات فوق‌الذکر و نیز تفاهم فرهنگی مردمان بومی بود.

پی‌نوشت‌ها:

- 1- Oiche
- 2- Lidaoyu
- 3- Luis Fernando Jaramilo
- 4- Henry Steel
- 5- Olu Adeniji
- 6- San Jose
- 7- Mostafi Zur Rahman
- 8- Erica Irene A.Dacs

یک مدل تعاونی متمرکز است بر همکاری گروهی با یکدیگر. این نکته در عصر کنونی نه تنها چون گذشته اهمیت خود را حفظ کرده است، بلکه اهمیتی به مراتب بیشتر هم دارد چرا که اکنون با چالش جهانی شدن اقتصاد یا (Globalization) روبرو هستیم. چالشی که در آن نظامهای اقتصادی در صورت عدم توانایی برای تطبیق با سیستم اقتصاد جهانی محکوم به فنا خواهند بود، لذا این نظامها می‌توانند با کار گروهی و ایجاد تعاونی‌های قدرتمند در کوران جهانی اقتصاد ایستادگی نموده، نه تنها باقی بمانند بلکه موفقیت‌های بزرگ نیز کسب کنند.

بقیه از صفحه ۱۳

می‌دهند نه سرمایه. نمونه این امر را می‌توان در بحران جنوب شرقی آسیا در سالهای ۱۹۹۹-۱۹۹۷ مشاهده نمود که با خروج سرمایه از این منطقه اقتصاد جنوب شرق آسیا دچار آشفتگی جدی شد. در حالی که همین گرد آمدن انسانها به دور یکدیگر براساس ارزشهای انسانی و اجتماعی می‌توانست در حل این بحران بسیار مؤثر باشد. اما اینکه چگونه باید این کارا را کرد باید بگویم که در این باره به یک سیستم یا یک ابزار نیازمندیم تا افراد را به بهترین شکل براساس چنین ارزشهایی به دور هم جمع کند. چرا که فرایند جهانی شدن اقتصاد همچنان پیش می‌آید و نمی‌توان روند آن را متوقف کرد ولی در عوض می‌توان کاری کرد که افراد بیشتری قربانی آن شوند. من به دلیل اینکه اولین بار است به ایران سفر می‌کنم نمی‌دانم که تأثیر جهانی سازی اقتصاد ایران به چه میزان بوده است ولی می‌توانم حدس بزنم که به مانند اغلب کشورهای دیگر این کشور نیز در این زمینه با مشکل روبروست پس در ایران نیز گروههای کوچک با اتحاد و راههایی مانند ادغام بایستی دست به ایجاد قدرتهای بزرگ بزنند.

تعاونی‌ها نیازمند به رشد جهانی هستند تا همه به یک سطح ایده‌آل برسند. در این حالت است که می‌توان با شرایط جهانی شدن تطبیق یافت.

تعاونی‌های این عصر قوی‌تر از تعاونی‌های عصر گذشته هستند چرا که با عامل مهمی مانند جهانی شدن اقتصاد روبرو هستند و با داشتن چنین فطر بزرگی مجبورند خود را قوی کنند یک نکته منفی که روند جهانی شدن اقتصاد به همراه دارد ابهامی است کسه فـعالان اقتصادی در زمینه برنامه‌ریزی برای آینده دچار آن هستند چون شرایط برای تلاش هرچه بیشتر برای کم کردن هزینه‌ها و افزایش سود به قدری

غیرقابل محاسبه می‌شود که انجام هر طرحی با ابهامات زیادی روبرو می‌شود. در عصر گذشته داوین نظریه بقای اصلح را ارائه کرد این نظریه در عصر کنونی با موج جهانی شدن اقتصاد به صورت بقای ثروتمندان و مرفهین تجلی یافته است.

البته نکته مثبتی که موج جهانی شدن اقتصاد در پی دارد این است که از قدرت و تسلط یک تعداد از کشورها بر کشورهای دیگر آنگونه که در گذشته مرسوم بوده است جلوگیری نموده و یک سلسله ضوابط و اصول بین‌المللی که منافی را برای هر ملتی تعیین می‌کند به وجود می‌آورد ولی به هر حال نیاز است که تعاونی‌ها با استفاده از آخرین پیشرفتهای تکنولوژیکی حاشیه امنیت مناسبی برای خود به وجود آورند و بهترین راه برای نیل به این منظور ارتباط یافتن تعاونی‌ها با یکدیگر در سرتاسر جهان است.

سه ماه پیش سمیناری آموزشی در یکن داشتیم که بسیار ارزشمند بود در این سمینار تعاونی‌های بزرگ جهان و همچنین چند تعاونی که به تازگی عضو ICA شده بود حضور داشتند در آنجا افتتاح یک خط الکترونیکی اینترنتی به اطلاع همگان رسید از این خط کلیه تعاونی‌ها می‌توانند جهت مبادلات، بازاریابی، و معرفی کالاهای خود استفاده نمایند و بدین ترتیب استعدادهای تواناییهای هر تعاونی مشخص شده و تعاونی‌ها با داشتن اطلاعات کافی از یکدیگر قادر به استفاده از امکانات هم خواهند بود. در آسیا حدود ۴۵۰ میلیون نفر عضو ICA هستند ولی متأسفانه فقط ۹/۶ میلیون نفر از اینترنت استفاده می‌کنند.

چیزی که در حال حاضر مردم به دنبال آن هستند امنیت و بهروزی جمعی است تا اینکه آزادی فردی لذا نکته‌ای که تعاونی‌ها نیز باید به آن توجه کنند همبستگی در عمل

است هم تعاونی که در تصمیم‌گیریها متفرق و غیرمنسجم عمل کند محکوم به شکست است.

همانگونه که گفته شد شفافیت عملکرد نیز اصل اجتناب‌ناپذیر دیگری است که قطعاً باید مورد توجه قرار گیرد. مسئله دیگر عملکرد گروهی خلاق است که تعاونیها باید با ایجاد تغییراتی در روش و تکنیک - البته مشروط بر اینکه منجر به محو هویت تعاونی نشود - به ایجاد موقعیت‌های جدید مبادرت کنند در اینجا می‌خواهم با اشاره مختصری به چند تعاونی موفق و روشهایی که اتخاذ کرده‌اند سخنانم را خاتمه دهم. تعاونی‌های بیمه در سنگاپور فعالیت‌های بسیار موفقی را به نمایش گذاشته‌اند این تعاونی‌ها انواع بیمه‌های مختلف را در خطوط اینترنتی خود ایجاد نموده‌اند که ۲۴ ساعته در اختیار متقاضیان قرار دارد و این کار هم شعاع عمل و هم سرعت کار را به چند برابر افزایش داده است.

تعاونی‌های مصرف در ژاپن نیز چهره بسیار موفقی از خود داشته‌اند شایسته ذکر است که موفقیت این نوع تعاونی‌ها تا حد زیادی مرهون عملکرد خوب تعاونی‌های دانشگاهی بوده است یکی از این تعاونی‌ها، تعاونی‌های دانشگاهی به نام کوپ توکیو علاوه بر اینکه کلیه معاملات، خدمات و فروش خود را از طریق اینترنت انجام می‌دهند در نقاط مختلف توکیو نیز شعبه دارند و انواع وسایل کامپیوتری، مجلات علمی و غیره را به فروش می‌رسانند. حجم معاملات ماهانه این تعاونی حدود ۵ میلیون دلار در ماه است خلاصه اینکه ارتباطات، مهمترین راه بقاء و موفقیت تعاونی‌ها در عرصه اقتصاد جهانی است و امیدواریم این مهم را در آینده‌ای نزدیک تحقق یافته ببینیم.